

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Panarion, Hoc Est, Arca Medica Variis Diuinæ Scriptvræ
priscorumq[ue] Patrvm Antidotis aduersus Animi morbos
instructa**

Busaeus, Johannes

Moguntiae, 1608

Simonia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54834)

S SIMONIA.

Remedia aduersus Simoniam.

RIMVM Remedium. Considera, si quid in diuinis scripturis de Simoniaca labe patefactum sit: qua infecti sunt, qui exemplo SIMONIS Magi rem spiritualem, vt gratiam, Sacramentum Ordinis, vel Ecclesiasticum beneficium pecunia emunt vel vendunt. Patefecit verò Christus Saluator tum verbis, tum factis, id non esse faciendum. Verbis quidem, cum apud B. Mathæum Apostolis mandauit, vt prædicandi, miraculaque patrandi munus nullo accepto pretio obirent. *Gratis, inquit, accepistis gratis, date.* Factis verò cum apud eundem, & B. Ioannem secundo omnes vendentes & ementes templo eiecit, mensasque numulariorum & Cathedras vendentium columbas euerit, Vtrumque enim locum S. Patres de Simoniaca emptione & venditione exposuerunt. Deinde in Actis Apostolorum de Simone, primo huius vitii autore & parente, ita scribit B. L. V. C. A. S. *Vir quidam nomine Simon, qui ante fuerat in ciuitate magus, seducens gentem Samaria, dicens se esse aliquem magnum, cui auscultabant omnes à minimo vsque ad maximum, dicitur. Hic est virtus Dei, quæ vocatur magna.* Et paulo post. *Quum vidisset autem Simon quia per impositionem manus Apostolorum daretur Spiritus sanctus, obtulit eis pecuniam, dicens. Date et mihi hanc potestatem, vt cuiusque imposero manus, accipiat Spiritum sanctum. Petrus autem dixit ad eum Pecunia tua tecum sit in perditionem, quoniam donum Dei existimasti pecunia possideri, Non est tibi pars, neque sors in sermone isto: cor enim tuum non est rectum coram Deo. Pœnitentiam itaque age ab hac nequitia tua, & roga Deum, si forte remittatur tibi hæc cogitatio cordis tui. In felle enim amaritudinis, & obligatione iniquitatis video te esse. Respondens autem Simon dixit. Precamini vos pro me ad Dominum, vt nihil veniat super me horum, quæ dixistis.*

Matt. 10. 8.

Matt. 21. 12.

Ioann. 2. 14.

Hilar. Hieron.

& Theop. in c.

21. Match.

Amb. in c. 19.

Luc.

Aug. tract. 10. in

Ioan.

Greg. lib. 4. ep.

51.

Aq. 8. 9.

II. REMED. Considera S. Patrum sententias. B. CYP. his verbis conqueritur. *Etiã in sinu sacerdotum ambitio dormit, ibi sub vmbra recubat, in secreto calami, se si audulenter occultat. Simon Apostolorum temporibus venalem putans Spiritum sanctum, Petrum donis aggreditur, & tentat emere potestatem, per quam plura lucretur. Hæc sacrilegii forma per omnia officia, gradusque discurret, & nihil intentatum*

Cyp. de ieiun.

& tent.

Aq. 8. 18.

- Ambitio prætermittit. Nec dubitet quisquam diaboli hæc esse negotia, et nundinatione eius, quicunq; hæc exercent commercia, nec quicquam huiusmodi, nisi præmissa epistola, donari. S. BASILIVS ad Episcopos suæ curæ commissos. Foruntur quidam ex vobis ab illis qui ordinantur accipere pecuniam, idque quod peius est pietatis nunc palliare. Duplo namq; puniendus venit, qui prætextu boni & malum est facti, cum quod operatur quod bonum non est, tum quod ad perficiendum peccatum, bono ut dicitur, utitur cooperatio. Hæc si ita habent, post hæc non fiant, sed emendentur. alioqui necessarium est ut accipientem pecunias, quo ab Apostolis ad eum dictum est, qui pecuniam hæc volebat, ut communicationem emeret Spiritus sancti videlicet. Argentum tuum transiit ad perditionem. Lenius enim deliquit, qui propter inexperientiã emere volebat, quoniam iam donum Dei vendit. Auctio namq; est. Et si, quod gratis accepisti, vendideris, tanquam Satana venundatus Dei gratia privaberis. Cauponis enim ritu questum rei spiritualibus, inferis & Ecclesie, ubi corpus nobis & sanguinem Christi concredimus habemus. S. AMB. in Lucam. Admonet dominici forma baptismatis, quando descendit Spiritus sanctus in columbæ typo, electorum de templo huiusmodi mercatorum in Ecclesia Dei consortium eos habere non posse, qui sancti Spiritus gratiam nundinentur. Gratia, inquit, accepistis, gratis date. Deniq; Simoni, qui sanctificandi munus pretio in se putare posse confert, respondit Petrus. Pecunia, inquit, tua tecum sit in interitum, quoniam gratiam Dei putas te pecunia consequi posse. non est tibi pars, neque fors in hac vita.*
- CHRY. in opere imperfecto. Quotidie ingreditur Iesus: in templum suum, id est in sanctam Ecclesiam, & eicit omnes vendentes gratiã Dei de Ecclesia Episcopus, presbyteros, diaconos, omnesq; Ecclesiasticos, nec non laicos, quia unius criminis habentur pariter Dei dona vendentes & ementes, quia scriptum est. Gratis accepistis, gratis date. Columbas quoque vendentium cathedras emerit, ut quod honor sacerdotatus debet ab eis auferri doceret, qui pro terrena mercede opus Dei faciendum existimant. Eadem habet B. Hier. libro 3. in Matthæum. & addit. Obserua propter avaritiam sacerdotum altaria Dei umulariorum menses appellari. Cathedrasque vendentium columbas evertere, qui vendunt gratiam Spiritus sancti, & omnia faciunt, ut subiectos pro parte deuorent. S. A. V. C. tractatu. 10. in Ioannem. Qui vendunt columbas, fratres. Quod dicunt, nos damus Spiritum sanctum. Quare enim hoc dicunt, & quo pretio vendunt pretium honoris sui accipiunt. Accipiunt pretium cathedras temporales, ut videantur vendere columbas. Caueant à flagello de resticulis. Columba non est venalis, gratis datur, quia gratia vocatur. D. Greg. Castorio Notario. Nulla sit in hac electione (Episcopi) venalitas: ne dum præmia appetunt, discretionem electionis amittant, & illum dignum ad hoc esse arbitrentur officium, qui non emerit, sed datione placuerit. Specialiter enim & absolute cognoscant, quia non solum indignus est sacerdotio, sed & aliis profecto culpis erit obnoxius, quisquis Dei donum pretij præsumpserit venalitate mercari. Non itaque largus præmii, sed dignus meritis eligatur. nam & electum & eligentes par pena respiciet, si sacerdotij sinceritatem mente sacrilega violare tentauerint.*

III. REMED. Considera, quam graue & abominabile sit crimen Simonia: siquidem S. Patres in Simonis Magi facto supra commemorato quatuor notarunt flagitia. I. Auaritia, quæ, teste Apostolo, est idolorum seruitus. *Quum enim Simon, inquit Epiphanius in Panario, non haberet rectum cor, neq; cogitatione in rectam, sed turpi lucro, et studio pecuniarum intentus esset et à paruo proposito suo nusquam decederet, offerebat pecunias Petro Apostolo, ut daret ipsi potestatem exhibendi Spiritum sanctum per manuum impositionem, ita ratione secum inita, quod vellet dare multis pro modica pecunia, atque sic per exhibitionem Spiritus multas pecunias cumulare ac lucrari.* Et B. Avg. in Ioannē. Simon ille ideo volebat emere Spiritum sanctum, quia vendere volebat Spiritum sanctum: et putabat Apostolos mercatores tales esse, quales Dominus de templo flagello eiecit: talis enim ipse erat, et quod venderet emere volebat: de illis erant, qui columbas vendebant: etenim in columba apparuit Spiritus sanctus. II. est Ambitionis, quod præter S. Cyprianum loco supra citato notauit B. Greg. Talis, inquit, erat Simon Magus ab Apostolis baptizatus, sed postea ab Apostolorum principibus propter nefandæ venalitatæ ambitionem reprobat. Unde et dictum est ei. Non est tibi pars in sermone isto. Dum enim Spiritus sancti gratiam pretio comparare voluit, à doctrina Christi miser se alienauit. Et rursus. Avg. in psalmos. Quoniam Simon ille magnus in mirabilibus ingredi volebat super se, propterea plus illum delectauit potentia Apostolorum, quam iusticia Christianorum, ubi vidit per manus impositionem Apostolorum et per orationes eorum Deum dare Spiritum sanctum. III. flagitium est sacrilegii, quia ut D. Petrus ei obiecit, donum Dei existimauit pecunia possideri posse, hoc est, re profana sacratissimam, imò rem omnino cum pecuniæ mercede pugnantem, nempe diuinam gratiam. Unde B. Amb. q. tendam Episcopum, qui pecunia Episcopatum emerat, sic alloquitur. Dic mihi paulisper frater Episcopo, cum daret pecuniam, quid accepisti? Gratiam episcopalem accepi. Ergo interrogo te: hæc gratia cur tali vocabulo nuncupatur? respondet. cur inquis? Vi reor, pro eo, quod gratis datur, ideo gratia vocatur. Ergo si gratia gratis datur, et auro non aestimatur, à te cur gratia pecuniis comparatur? IV. est Hæreseos, quia diserte dicit B. Petrus eum existimasse donum Dei pecunia posse possideri, quæ opinatio, si pertinax sit, hæretica est. Deinde subiicit. Non est tibi pars, neque fors in fide ista, ut legit B. Amb. & Augustinus, nec dissentit textus Syriacus. Tum causam addidit. Cor enim tuum non est rectum coram Deo. puram enim conscientiam fidei non habuit, ut in libro altero de Pœnitentia exposuit Ambrosius. Ac B. quidem Greg. cum Tertulliano indicat hanc hæresin Simoniacam omnium fuisse primam in Ecclesia. Hæc est, inquit, hæresis, quæ ipsa nascentis Ecclesiæ rudimenta tentauit, et ante alias hæreses prima apparuit. Cuius erroris vesania, licet extunc damnata fuerit, postea tamen in Ecclesia germine pestifero pullulauit, Et in epistola ad Clotharū regem Francorum. Peruenit ad nos, quod sacri illius ordines cum datione pecuniæ conferantur. Et vehementer affligimur, si ad Dei dona non meritis

AA. 8. 17.
Eph. 5. 5.
Epip. hæ. 21.

A tract. 10. in
2. cap.

Cyp. de ieiun.
G. in 4. Psal.
pœnit.

A. in Psal. 170.

A de dignis Sa-
cerd. c. 5.

Amb. c. 19. Luc.
Aug. tract. 5. in
Ioan.

A. c. 5.
Tertull. de præ-
scrip.
G. in 4. Psal.
pœnit.
Id. lib. 9. ep. 5. 5.

c. parer. 7. q. 7.

acceditur, sed premiis proficitur. Et quia hæc Simoniacæ hæresis prima in Ecclesia surgens Apostolorum est auctoritate damnata, perimus ut congregari Synodum facerent. Hæc ob causas PASCALIS Papa apud Gratianum Simoniacæ hæc censura perculit. Patet, inquiens, Simoniacos veluti primos et præcipuos hereticos ab omnibus fidelibus respuendos, et si commoniti non respuerint, ab exterioribus potestatibus opprimendos, omnia etiam crimina ad comparationem Simoniacæ hæresis quasi pro nihilo reputantur.

Amb. c. 1.

IV. REMED. Considera deterrimos Simoniacæ labis effectus vel fructus. Primò enim extrema feditate animam hominis conspurcat, quod descripsit in libro de dignitate sacerdotali B. AMB. h's verbis, dum agit de Episcopo Simoniacè ordinato. Oculis quidem carnalibus videtur quasi Episcopus magnus, et diuinis obtutibus videtur leprosus magnus. Per pecuniam acquisiuit in debitum ordinem, et Deum perdidit in interiore homine. Caro suscepit dignitatem, et anima perdidit honestatem. Caro ancilla domina facta est anima, et anima, que erat Domina, facta est famula carni. Caro dominatur populis, et anima seruit laicis. Carni sacerdotium comparauit, et animæ detrimentum parauit. Quod dedit ut ornaretur Episcopus, aurum fuit, et quod perdidit, anima fuit. Cum altum ordinem, quod accepit, pecunia fuit, et quod dedit, lepra fuit. Hæc sunt mercimonia iniquorum in perniciem eorum. Et quid prodest homini huiusmodi, si totum mundum lucratur, et anima detrimentum patitur? Aut quam dabit homo commutationem pro anima sua?

Matth. 16. 26.

Matth. 5. 14.

Et infra. Ecce ad quæ mala voluitur deificus ordo. ecce ad quæ probra sunt prolapsi sacerdotes, qui audire meruerunt à iudice mundi. Vos estis lux huius mundi. SECUNDO hæc labes sua contagione plures solet inficere, ac minimum duos. Vnde

G lib. 7. ep. 110.

B. GREG. quibusdam Episcopis ita scribit. Tamen exerit ad huc nequitia (Simoniacæ) prauitas vires suas. Nam cogit vendere, quos decipit ut emerent. Et dæmon non attenditur, quod diuina voce precipitur. Gratis accepistis, gratis date: agitur ut crescat, et geminata fiat in vno eodemque delicti contagio, ementis scilicet et vendentis.

Matt. 10. 8.

Et albi Castorio. Non largus præmiis, sed dignus meritis, (in Episcopum) eligatur. Nam et electum et eligentes par pena respicit, si sacerdotij sinceritatem mente sacrilega violare tentauerint. TERTIO vniuersum Ordinem Ecclesiasticum in

Ep. 23. lib. 4.

summum adducit contemptum, et à fundamentis euertit. Vnde idem

Id. ep. 113. lib. 7.

GREG. mærens ita scribit ad Brunichildem Francorum Reginam. Hæc omninò execrabile, et esse grauissimum detestamur, quod sacri illius Ordines per Simoniacam hæresin, que prima contra Ecclesiam orta, et districta maledictione damnata est, conferantur. Hinc igitur agitur, ut sacerdotij dignitas in despectu, et sanctus sit honor in crimine. Perit vique reuerentia, adimitur disciplina: qua qui culpas debuit emendare committit, et nefaria ambitione honorabilis sacerdotij ducitur in deprauationem censura. Nam quis denudò veneretur, quod venditur? aut quis non vile putet esse, quod emitur? Vnde valde contristor, et terra illi condoleo, quia dum sanctum Spiritum, quem per manus impositionem omnipotens DEVS hominibus largiri dignatur, diuino

nerē habere despiciunt, sed praeiis assequuntur, sacerdotium illic subsistere diu non arbitror. Nam ubi dona superna gratia venalia iudicantur, ad Dei seruitium non vitantur, sed magis contra Deum pecunia venerantur. Et ad Ioannem Episcopum Corinthiorum. Peruenit, inquit, ad nos, quod in illis partibus nullus ad sacrum Ordinem sine commodi datione perueniat. Quod si ita est, stens dico, demens denuncio, quia cum sacerdotalis Ordo intus cecidit, foris quoque diu stare non poterit. Scimus qui per ex Euangelio, quid redemptor noster per semetipsum fecerit: quia ingressus templum cathedras vendentium columbas euertit. Columbas enim vendere, est de sancto spiritu, quē Deus omnipotens consubstantialē sibi per impositionem manuum hominibus tribuit, commodum temporale percipere. Ex quo ut praxi, malo, tam innuitur quid sequatur: quia qui in templo Dei columbas vendere praesumpserunt, horum Deus iudice cathedrae ceciderunt.

Id. ep. 95. l. 4.

Matth. 21. 12.
Ioan. 8. 14.

V. R E M E D. Considera quam graues poenae in simoniacos primum ab Apostolis, deinde à summis Pontificibus, Episcoporumque plurimis conciliis partim Oecumenicis, partim prouincialibus sint decretæ. Ac Apostolorum quidem coriphæus B. P E T R V S primum Simoniae parentem damnatione æterna dignum pronunciauit, cum dixit. Pecunia tua te

tum sit in perditionem, ut interpretatus est post B. Gregorium, Venerabilis B E D A. Imprecatio, inquit Beda, et maledictio est praeuidētis diuinam de Simone sententiam, et huius reprobationē, atque æternam perditionem. Deinde & fulmine excommunicationis à fidelium cœtu, cui per baptismum iam insertus erat, eum separauit, cum ait. Non est tibi pars, neque fors in sermone isto, vel in

Act. 8. 10.

Gl. 4. mor. c. 6
Beda in Acta.

Can. 39.

fide ista. Nam Apostoli omnes postea canonem condiderunt his verbis. Si quis Episcopus, aut Presbyter, aut Diaconus per pecunias hanc obtinuerit dignitatem, deiciatur et ipse et ordinator, et à communione modis omnibus abscondatur, sicut Simon magus à Petro. Apostolorum exemplum vniuersa deinceps secuta est Ecclesia. Hanc nefandissimam prauitatem, inquit Magnus GREG. sancta

G. ep. 55. lib. 4.

vniuersalis omnino damnat Ecclesia. Ita damnauit Synodus Oecumenica Chalcedonenſis, & Synodus quæ dicitur sexta. Ita aliæ generales quæ Ecclesiam vniuersalem representarunt. Ita variis sanctionibus Romani antistites. Omnes autem poenae quas in Simoniacos fulminarunt, numerantur ferè sex. Prima est de qua dixi, Excommunicationis latæ sententiæ. 2. suspensio ab ordine per Simoniam suscepto. 3. Restitutio pretii dati, & spiritualis rei resignatio cum potest resignari. 4. infamia. 5. inhabilitas ad beneficium Simoniacè acceptum. 6. priuatio omnium beneficiorum etiam iustè acquiritorum & ad omnia inhabilitas. De quibus multa inuenies apud Gratianum in decreto, Decretalibus, & Extrauagantibus.

VI. R E M E D. Considera exempla eorum, qui ob res sacras emptas venditæ diuinitus olim in veteris vel noui testamenti scriptura puniti

LII 3 legun-

H. ep. 126. &
 Trad. c. 27. & 49
 leguntur. **PRIMUM** producit **B. HER.** ad Euagrium, & in Traditionibus
 Hebraicis de **ESAV**, qui ius primogenituræ, id est, Sacerdotii, vili cibo les-
 ticulari vendidit. Hebræi enim tradunt, inquit, quod usque ad Sacerdotium de-
 ron omnes primogeniti ex stirpe Noe, cuius series & ordo describitur, fuerint sacerdotes
 & Deo victimas immolarint, & hæc esse primogenita, quæ **ESAV** fratri suo vendidit
Iacob. Qua de causa Apostolus forte in epistola ad Hebræos **ESAV** pro-
 num, id est sacrilegum appellauit, dicens, Ne quis fornicator, aut profanus, ut
ESAV, qui propter unam escam vendidit primitiua sua. Scitote enim, quoniam & populus
 cupiens hereditare benedictionem reprobatus est: non enim inuenit penitentiam licet
 quanquam cum lachrymis inquisisset eam, id est, benedictionem. Vnde non solum
 propheta **Malachias**, verum etiam **B. Paulus** ad Romanos **ESAV**
 proponit velut typum spiritualem omnium reproborum, sicut **IACOB**
 electorum, iuxta Dei oraculum. **Iacob dilexi ESAV** autem odio habui. **DVO** fi-
 res erant, scribit **B. AUG.** in enarratione psalmi 46. **ESAV** & **Iacob**, in utroque
 matris ambo consuegebant, & de consuetu viscera maternæ quærebantur, & ibi cum
 essent, electus est minor, & præpositus est maiori, & dictum est. Duo populi sunt in
 ro tuo, & maior seruiet minori. Per omnes gentes maior, per omnes gentes minor, sed
 minor in bonis Christianis, electis, piis, fidelibus: maior in superbis, indignis, peccatis-
 bus, contumacibus, sua peccata defendentibus magis, quam consentientibus: qualis etiam
 ipse populus Iudæorum fuit, ignorans Dei iustitiam, & suam volens constituere. **A.**
TERTIUM exemplum producit **B. AMB.** in lib. nuper citato de dignitate
 Sacerdotali de **GIEZI** **Elisæi** prophetæ famulo lepra diuinitus percussio,
 quod à **Naaman Syro**, quem magister eius miraculosè à morbo lepræ
 nare, in inera accepisset, de quo in quarti Regum libri historia. **Luceo**,
 quod iam coarctet nos libelli huius prolixitas, sollicitudo tamen fraterni nos retinet
 amoris illorum præcipue sacerdotum, qui mētis tepore hebetati sacerdotalem diffamant
 bonorem & **Giezi** sectantes & **Simonis** sententiam sancti **Episcopatus** gratiam pecu-
 niis coemerunt, nequaquam timentes se lepram cum **Giezi** à sancto suscepisse **Elisæi**
 Quibus cum ista dixerimus, sufficere debuit suam comparando lepram possidere. **Ecce**
Id. lib. 4. c. 4. **Lucam** ita loquitur. Cito turpem sequitur lepra mercedem, & pecunia cor-
 animus que malè quaesita commaculat. Accepisti, (inquit **Elisæus**) pecuniam, & possi-
 debis ex ea agrum, & vineas, & oliueta, & greges, & lepra **Naaman** adheret tibi &
 femini tuo usque in sempiternum. Vides quia factio auctoris successio damnatur heredi-
 tis. Inexpiables est enim venditi culpa ministerii, & gratiæ vindicta cælestis retri-
 ad posteror. **TERTIUM** sic Iudæa proditoris, quod in medium afferunt
B. Cyprianus, **S. BASILIVS.** & **B. Cyillus** Hierosolimitanus, Is enim
 non reformidauit ipsum sanctum sanctorum triginta argenteis vendit.
Judas ille proditor, inquit **Cyprianus**, venditurus magistrum prætaxatum pretium
 à Principibus exegit sacerdotum. Quid mihi, inquit vultis dare & ego eum vobis red-
 dam? usque ad mortem Domini amor lucri se ingerit, nec vitæ Saluatoris quaerit de-
 derit.

Cyp. de ieiun.
 Bas. sup. 76.
 Cyp. carec. 15.
 Matth. 26: 14.

derium parit. Etiam in sinu sacerdotum ambitio dormit, &c. Et Basilius. Propter auaritiam ista fiunt, id est, post manum impositionem pecunia accipitur. Auaritia verò malorum omnium radix est, & idololatria vocatur. Ne velitis igitur modicæ pecuniæ gratia idola Christo præferre, neque *IVDAM* sectantes quaestus gratia secundo illum prodere, qui semel pro nobis cruci est affixus. Alioqui & ipsi agri & manus eorum qui hosce fructus merent, *Acheldama* vocabuntur. Cuiusmodi autem interitus fuerit *IVDÆ* exponit *B. LVCAS* in Actis Apostolicis. Et hic quidam, inquit, possedit agrum de mercede iniquitatis, & suspensus crepuit medius, & diffusa sunt omnia viscera eius. *PAPIAS* S. Ioannis discipulus, apud *Oecumenium*, asserit rupto laqueo superuixisse, ac postea crepuisse curru compressum, cum corpore inflatus progredi non posset, capite oculisque tumuisse, vermes è corpore cum sanie scaturisse, & demum ex mortui caduere tam tetrum odorem exhalasse, vt locus in quo decessit, non nisi obturatis naribus præteriri posset. *POSTREMVM* sit Simonis Magi, cuius miserimum exitum *B. PETRVS* sua imprecatione non obscure prælagisse videtur; descripserunt autem ex Patribus quam plurimi. Adscribam tantum verba *B. Maximi Taurinensis* Episcopi. Cum inquit, *SIMON* se Christum diceret, & tanquam filium ad Patrem assereret volando se posse conscendere, at que elatus subito Magicis artibus volare cepisset, tunc Petrus, fixis genibus precatus est Dominum, & precatione sancta vicit magicam leuitatem. Prior enim ascendit in cælum ad Dominum oratio, quam volatus, & ante peruenit in ista petito, quam iniqua præsumptio. Ante Petrus in terris obtinuit quod petebat, quam Simon peruenit ad cælestia, quo tendebat. Tunc igitur Petrus velut victum illum de sublimi aëre deposuit, & quodam præcipitio in saxo elidens eius crura confregit. Et hoc in opprobrium facti illius: vt qui paulo ante volare tentauerat, subito ambulare non posset: & qui pennas assumpserat, plantas amitteret.

Act. 1.18

Oecum. in c. 1. Act.

Act. 1.18.

Tom 3. Amb. hom. 66.

VII. *REMED.* Considera exempla Simoniacorum, qui ob Episcopatus, aliasue dignitates Ecclesiasticis pretio cõparatas vel distractas puniti leguntur in historia Ecclesiastica. Describam hic terna tantum exempla ex vndecimo tomo Annalium Cæsaris Baronii. Primum sumptum est ex *Wilhelmo Malmesburiensi* de gestis Regum Angliæ Tempore, inquit. *Conradi Paris* (*Henricus II. Imperator*) à quodam clerico fistulam tulerat argenteam, qua pueri ludo aquam iaculantur, patiens Episcopatum, cū foret Imperator, adultus repetenti pollicitum impigre dederat. Nec multo post aspera valetudine correptus decubuit, morbo crescente, triduo exsensus & mutus tacuit, cū in solo pectore vitalis halius palpitaret. Nec alius visus inditum erat, quàm quod manu ad nares apposita quætuluscunq; sentiebatur anhelitus. Episcopi presentes triduoano inditio ieiunio, lacrymis & votis pro visa regis superos pulsabant. Quibus, vt credi fas est, remediis conualescens, accitum Episcopum, quem iniuste fecerat, sententia Concilij deposuit, professus se toto triduo demones infestos vidisse stammam in se per fistulam iaculantes a leo pertinacè, vt noster ignis in comparatione illius iocus pueritur, & nibi calere. Inuenè inter hæc seminifistulam læu aduentasse

Baron. ad ann. 1047.

V. Vilh. l. 2. c. 22.

s. c. 19.

Sax. ann. 1057.

Dam. lib. 1. ep. 9.
ad Nicol. II.
Pap.B. anno Christi
1047.

ferentem immensa magnitudinis calicem aureum aqua plenum, cuius visione, & lab-
cis asp. r. gine delinitum extinctis ardoribus in sanitatem euasisse. Ephabū illum beatum
fuisse Laurentium, cuius Ecclesia tectum longa carie dissolutum compaginavit, & pro-
ter alia xenia calice aureo honorificauit. Idem refert VINCENTIVS Bellouacen-
sis in speculo historiali. ALTERVM sumptum est ex Nicolao Aragonio
Cardinale, qui colligens res gestas Romanorum Pontificum ita scribit.
Residentibus in synodo Lugdunensi Archiepiscopis, Episcopis, & aliarum Ecclesiarum
Prælatibus Archiepiscopus quidam, vii. litteratus & eloquens accusatus est de crimine
Simonie. Qui sequenti die omnes suos accusatores pecunia corrupit, & sibi amicus fi-
cit. Mane autem facto rediens ad Synodum audacter dixit. Vbi sunt qui me accusant
exeat in publicum quicumque me voluerit damnare. Tunc obmutescentibus cunctis
(Archidiaconus Hildebrandus, quem à latere suo Pontifex in Franciam
miserat) tanquam vir discretus & sapiens conuertens se ad illum, dixit. Credis
Archiepiscope Spiritum sanctum cum Patre & Filio vnā esse substantiam Deitatis?
quo respondente, Credo: addidit Archidiaconus. Dic Gloria Patri & filio, & Spi-
ritui sancto, Tunc ille, Gloria Patri & filio, exp. diē dicebat sed Spiritum sanctum
nullatenus proferre poterat. Quem cum frequenter inchoaret, & nihil proficeret, videns
se per diuinum iudicium omnino confusum, procidit ad pedes Archidiaconi, & confusus
est proprio ore se Simoniacum esse. Postquam verò à sacerdotali & Episcopali officio
est depositus, Gloria Patri & filio & Spiritui sancto libera & clara voce decantauit.
Quod factum simoniacos in tantum perterruit, quod præter alios Prælatos Ecclesiam
viginti septem, Episcopi quadraginta quinque Simoniacos se esse confessi sunt, & sui
honoribus absque vlla alia accusatione renunciauerunt. Hæc ibi. PETRVS Damia-
ni eandem historiam breuiter recitans, addit, tam hunc, quam quinque
alios Episcopos ab eodem Hildebrando tunc fuisse Apostolica autori-
tate depositos. TERTIVM ab eodem Cardinale Baronio sumptum ex
GLABRO Historico de Henrico II. Imperatore, quomodo crimen Si-
monie occultè & ignoranter admissum in se vindicari. Contigit, inquit,
tunc temporis, vt Abbas cuiusdam monasterii honesta possessionis æquum valde pi-
um presentaret, quatenus in loco sibi commisso ipsius (Imperatoris) amicitia con-
ciliaret. Fuerat autē idem equus, ignorante Abbate, cuidam militi clam sublati sibi
pretio vendidit. At Imperator gratanter illum suscipiens, sui met. electioni man-
cipauit. Quodā igitur die eidem equo insidens iter agebat: obuiā fit ei miles, cui præfatus
equus furtim sublati fuerat: qui in prudenter aggrediens Imperatori, in basium suum
prorupit verba. Tu, inquit, Rex, qui censuram debes tenere totius iustitia, equum
modo fraudulenter abstractū cerneris possidere. Cui illico Rex tale protulit responsum.
Situus, inquit, est equus vt ais, accipe illū cum sessore, & educ tecū, quo melius optet
& habeas vtrumq; quousq; per solutionem furti accipias. Miles existimans sibi illi
habebat stupens. At rex cōpulit eum, vt manu iniecta duceret vtrumq; in suum domi-
nium aspicientes verò, qui circumstabant ingenti admiratione stupuerunt. Ita neque
voluit

voluit suo exemplo admonere sibi subditos Imperator, magno sui periculo possideri alienum, crimenq; Simonia, in ipso quoque Principe vindicandum: ob idque sic questus est. *Qua grates referenda sunt illi viro, qui me tam subdole in hanc impulit captivem? Qui dum ab vniuersis horribiliter detestaretur, ait Rex, adducite illum, vt secundum illusionem, quam in me gessit, in eo vindicetur.* Ita quidem fremens Imperator, tamen in seipsum, qui munus accepisset in Abbatia inuestitura, maluit poenam illam conuertere, priuans seipsum Abbatia collatione. pergit enim Glaber. *Dumq; praefatus Abbas accessus fuisset, ait ei. Depone baculum regiminis pastoralis, quem credis largitione mortalis hominis debere gestari. Quem cum a se profecisset, suscipiens illum Rex, imposuit dextrae imaginis Saluatoris. Vade, inquit Abbati, et suscipe illum de manu omnipotentis Regis, nec vltra pro eo debitor sis alicuius mortalis, sed liberè vtire eo, vt docet culmen tanti nominis. Hucusque ille.*

VIII. REMED. Cum propter auaritiam, vt B. BASILIVS aliiq; Patres monuerunt hoc crimen Simonia praecipuè incuratur, firmiter apud animum tuum decerne, te nullam in vlla re remunerationem quaeriturum. Hoc remedium praescripsit B. GREG. in Euangelicis homiliis. *Sunt, inquit, nonnulli, qui quidem nummorum praemia ex ordinatione non accipiunt, & tamen sacros ordines pro humana gratia largiuntur, atq; de largitate eadem laudis solummodo retributionem quaerunt. Hi nimirum, quod gratis acceptum est, gratis non tribuunt: quia de impenso officio sanctitatis nummum expetunt fauoris. Vnde bene cum iustum virum describeret Prophetas, ait. Qui excutit manus suas ab omni munere. Neq; exim dicit: qui excutit manus suas à munere, sed adiunxit, ab omni: quia aliud est munus ab obsequio, aliud munus à manu, aliud munus à lingua. Munus qui ppe ab obsequio, est subiectio indebitè impensa. munus à manu, pecunia est. munus à lingua, fauor. Qui ergo sacros ordines tribuit, tunc ab omni munere manus excutit, quando in diuinis rebus, non solum nullam pecuniam, sed etiam humanam gratiam non requirit.*

G. hom. 4.

Ira 33. 15.

Aug.

Psal. 3. 5.

IX. REMED. Cum verò & superbia, honorumq; cupiditas cum Simone Mago multos stimulet ad aucupandos pecunia Episcopatus, aliasque Praelaturas Ecclesiasticas, alio antidoto opus habes nempe Humilitatis & gloriae humanae contemptus. Id tradit B. AVG. in Psalmum 130. Nam cum dixisset Simonem Magum ideo deliquisse, quod voluerit ingredi in mirabilibus super se, plusq; delectatum fuisse potentia Apostolorum quam iustitia, quod visibiliter darent Spiritum S. subiicit haec verba. *Si, fratres, vnus quis que, quod potest iuste egerit, et in eo quod alius plus potest (nempe miraculum faciendo) non inuiderit, sed congratulatus fuerit, tanquam in vno corpore cum eo constitutus, pertinet ad eum vox ista Psalmi. Domine non est exaltatum cor meum, neq; in altum elati sunt oculi mei, neq; ingressus sum in magnis, neq; in mirabilibus super me. Quod enim excessit vires meas, ait, non quaesui, non ibi me extendi, nolui tibi magnificari. Nā ista exaltatio de abundantia gratiarum quam fit timenda, ne*

M m m

quis

Eccli. 1. 18.
Luc. 10. 7.

qs de dono Dei superbiat, sed magis seruet humilitatē & faciat, quod scriptū est. Quis magnus es, tanto humilia te in omnibus, & coram Deo inuenies gratiam. Probato inde hoc antidotum suum exemplo Apostolorum. Apostoli, ait, dixerunt Domino, cum missi essent a Domino. Ecce Domine in nomine tuo etiam demonia vobis subiecta sunt. Vidit Dominus, quod tentaret eos superbia ex potentia miraculorum, et ille qui medicus venerat sanare tumores nostros, et ferre infirmitates nostras contra ait. Nolite in hoc gaudere, quia demonia vobis subiecta sunt, sed gaudere, quia nomina vestra scripta sunt in celo. Non omnes Christiani boni demones eiciunt, omnium enim nomina scripta sunt in celo. Non eos voluit gaudere ex eo, quod proprium habebat sed ex eo, quod cum ceteris salutem tenebant. Inde voluit gaudere Apostolos, responde des et tu. Intendat caritas vestra. Nullus fidelis habet spem, si nomen eius non est scriptum in celo. Omnium fidelium, qui diligunt Christum, qui ambulant viam eius humiliter, quam ipse docuit humilis nomina scripta sunt in celo. Cuiusvis contemptibilia in Ecclesia, qui credit in Christum, et diligit Christum, et amat pacem Christi, nomen scriptum est in celo, cuiuslibet quem contemnis. Sic Augustinus.

VIDE V. Ambicio. Auaritia. Munerum corruptela. Superbia. V. Iura.

SOCIETAS PRAVA

Remedia contra Pravam Societatem.

Prou. 1. 10.

Eccli. 7. 1.
Eccli. 13. 1. 2.

1. Cor. 5. 6.

2. Cor. 6. 14.

2. Thess. 3. 6.

Psal. 17. 26.

Prou. 27. 20.

Eccli. 37. 35.

Basil. quasi. 6.

I REMED. Considera testimonia diuinæ scripturæ. Primo enim dissuadet consortium maiorum. *Fili mi*, inquit Salomon, *si te latuerint peccatores ne acquiescas eis, ne ambules cum eis, prohibe pedem tuum a seminis eorum*. Et Ecclesiasticus *Discede ab iniquo, et deficient mala abs te*. Et. *Omnis homo simili sui sociabitur. Si communicabit lupus agno aliquando, sic peccator iusto. Quæ communicatio sancto homini ad canonem?* Et. *Qui tetigerit picem, inquinabitur ab ea, et qui communicauerit superbo induet superbiam*. Et B. Paulus. *Modicum fermentum rotam massam corrumpit*. Et. *Quæ participatio iustitiæ cum iniquitate? aut quæ societas luci ad tenebras? Quæ autem conuentio Christi ad Belial?* Et. *Denunciamus vobis fratres in nomine Domini nostri IESU Christi, vt subtrahatis vos ab omni fratre inordinate ambulante*. Deinde hortatur ad consortium bonorum. Cum sancto ait Rex Dauid, *sanctus eris, et cum viro innocente innocens eris, et cum electo electus eris, et cum peruerso peruerteris*. Et Salomon. *Qui cum sapientibus gradatur sapiens erit: amicus stultorum similis efficitur*. Et Syracides. *Cum viro sancto assiduus esto, quemcumque cognoueris obseruauit timorem Dei*.

II REMED. Considera SS. Patrum dicta. BASILIVS in regulis suis disputatis. *Promisue vitam agere cum his, qui securi perfectam illam Domini preceptorum*